

Arrest

nr. 262 161 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / I

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY en M.-A. HODY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WEPION

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, eveneens van Servische nationaliteit, op 20 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten O. GRAVY en M.-A. HODY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Servische nationaliteit te zijn. Haar minderjarige kind is geboren te Namen op X.

Verzoekster verklaarde op 8 maart 2020 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 september 2020 verklaarde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 252.339, d.d. 8 april 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster.

Verzoekster diende intussen op 16 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 maart 2021 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De beslissing van 8 maart 2021 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens ingetrokken.

Op 15 juni 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2021 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., K.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 14.06.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Servië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de moeder van S., K. te willen overhandigen.”

Op 21 juni 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1>, die verklaart te heten (1),

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 08/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan samenhang.

Zij licht haar exceptie toe als volgt:

“In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. Afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift twee beslissingen aan, m.n.

- de beslissing dd. 15.06.2021 houdende de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

- de beslissing dd. 21.06.2021 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies)

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij ook verschillende middelen ontwikkelt tegen deze beslissingen.

Naar inzichten van verweerder kan de verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet eerst heeft vernoemd in het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) dd. 21.06.2021.

Zie ook:

“Verzoekende partij vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissingen van 22 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer * en mevrouw * en van de beslissing van 22 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard ten aanzien van de heer *. Het voorliggend beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring heeft derhalve twee voorwerpen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en bestaat er onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu zijn de twee voorwerpen niet van die aard dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van goede rechtsbedeling. De procedure op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en de asielpcedure maken immers aparte en afgescheiden procedures uit met eigen gevolgen.

Aangezien verzoekende partij tegen de beslissingen van 22 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) eveneens een apart verzoekschrift beroep heeft ingesteld, en er in die zaak (RvV 51.691) reeds werd ingegaan op de argumenten omtrent de beslissingen van 22 februari 2010, lijkt het in het belang van verzoekende partij dat in deze zaak (RvV 51.857) het beroep moet geacht worden te zijn ingesteld tegen de beslissing van 22 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Derhalve wordt het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissingen van 22 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk verklaard.” (R.v.V. nr. 47.315 van 20 augustus 2010)

En ook:

“De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft, waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in één zelfde geding worden onderzocht (W. Lambrechts, “De vordering tot nietigverklaring met dubbel of meervoudig voorwerp” (noot onder R.v.St., Appermont, nr. 20.835, 23 december 1980, R.W. 1980-1981, 1831). Wanneer de verzoeker meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en de Raad van State oordeelt dat er onvoldoende samenhang tussen die beslissingen bestaat, zal in de regel het beroep alleen ontvankelijk verklaard worden ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handelingen (R. Stevens, Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, het procesverloop, die Keure, 2007, nr. 92-100 en de er geciteerde rechtspraak).

De Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het de "uitdrukkelijke wil is van de regering dat de procedure die geldt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State (...) De procedure die geldt voor de Raad van State geldt als een vorm van gemeenrechtelijke procedure (en) heeft bovendien als voordeel dat voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren kan worden teruggegrepen naar die van de Raad van State" Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 51K2479/001, 118).

De Raad stelt vast dat er op een asielaanvraag en een regularisatieaanvraag onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn en zij op verschillende feitelijke gegevens steunen. Derhalve is er geen reden om het beroep in deze zaken samen te behandelen." (R.v.V. nr. 98 164 van 28 februari 2013)"

De Raad wijst erop dat meerdere beslissingen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat de bestreden beslissingen hun steun vinden in onderscheiden bepalingen in de Vreemdelingenwet en daardoor ook steunen op verschillende feitelijke en juridische motieven, dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is niet geheel onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen.

Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet te allen tijde, louter omwille van het feit dat de beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen, is geboden.

In casu werd op 15 juni 2021 de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en op 21 juni 2021 werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal van 23 september 2020.

Uit de handelswijze van de gemachtigde blijkt aldus dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter, alvorens over te gaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat over de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf was beslist. Gelet op deze vaststellingen is de Raad in

casu van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen de bestreden beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

De Raad benadrukt nog dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. Uit het besluitvormingsproces blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf bepalend was voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen. De exceptie van een gebrek aan samenhang kan niet worden bijgetreden.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel gericht tegen de beslissing van 15 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet uiteen wat volgt:

“• Wat de beslissing betreft die de aanvraag 9ter ongegrond verklaart

Overwegend dat de eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag 9ter ongegrond met als reden dat het medisch probleem van verzoekster geen reden vormt om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ;

Dat de arts-adviseur beschouwd heeft dat de behandelingen en de opvolging die voor verzoekers nodig waren beschikbaar en toegankelijk zijn in hun land van herkomst, namelijk Servië.

Overwegend dat artikel 9ter, §1er, van de wet van 15 december 1980 bepaalt « § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. » ;

Om te kunnen bepalen of de vreemdeling die zich beroept op deze bepaling aan de ingevoerde criteriums beantwoordt, bepaalt lid 2 van deze paragraaf dat §: " De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte De beoordeling van het vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"

Dat men moet herinneren dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op de administratieve autoriteit berust alleen maar de verplichting meebrengt verzoekende partij in te lichten over de redenen die tot de bestreden akte gevoerd hebben, nochtans onder voorbehoud dat deze motivatie beantwoordt, zelfs op impliciete maar zekere wijze, aan de essentiële argumenten van verzoeker;

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht waaraan de administratieve autoriteit gehouden is moet aan de bestemming van de beslissing toelaten de redenen waarop deze gegrond is te kennen, zonder nochtans dat de autoriteit verplicht zou zijn de redenen van deze motivatie uit te leggen.

Dat het dus voldoende is dat de beslissing op duidelijke en niet ondubbelzinnige wijze de redenering van zijn auteur laat blijken, zodat de bestemming de rechtvaardigingen ervan kan begrijpen en desgevallend deze in het kader van een beroep kan betwisten en aan de bevoegde rechtsmacht, in dit geval uw raad, haar controle erover te kunnen uitoefenen ;

Na deze beginsels te hebben herinnerd, moet men nochtans bemerken dat de bestreden beslissing duidelijk geen rekening gehouden heeft met alle elementen van de zaak.

Dat het advies van de arts-adviseur van de DV, dat overeenkomt met de uitsluitende basis van de bestreden beslissing, niet beschouwd mag worden als beantwoordend aan de verplichting, die door de administratieve autoriteit opgelegd is, haar beslissing op aangepaste wijze te motiveren;

Dat tegenpartij beschouwd heeft, dat verzoekster in staat is te reizen;

Dat men al kan bemerken dat er geen evaluatie is van de capaciteit van verzoekster en van haar kind alleen, naar hun land van herkomst te reizen om er behandeld te worden.

Dat het natuurlijk heel verschillend is van zijn woonplaats naar het ziekenhuis te gaan dan een reis te ondernemen, naar haar land van herkomst, waar ze sinds verschillende jaren niet meer geweest is;

Dat er dus geen evaluatie gemaakt werd van de medische risico's wanneer men een zulke reis onderneemt ;

Dat inderdaad tegenpartij beschouwd heeft dat de pathologies waaraan verzoeker lijdt geen echt risico voor zijn leven, zijn fysieke integriteit of geen risico meebrengt van onmenselijke of vernederende behandeling, beschouwend dat een aangepaste behandeling toegankelijk en beschikbaar is in het land van terugkeer.

Dat deze laatste conclusie alleen maar genomen kon worden door de actuele medische situatie in het land van herkomst van verzoekster, namelijk Servië, in overweging te nemen;

Dat voor het ogenblik Servië heel sterk door de epidemie van COVID-19 getroffen is;

Dat de situatie en de toegang aan de gezondheidszorgen daardoor nog moeilijker geworden is;

Dat men niet kan beweren dat verzoekster van een behandeling en een regelmatige opvolging in haar land van herkomst zal kunnen genieten;

Dat bovendien, de verplaatsingen naar het land van herkomst van verzoekster nog meer ingewikkeld geworden zijn wegens de pandemie die voor het ogenblik in bijna elk land van de wereld heerst.

Dat de reizen van land tot land sterk door de autoriteiten afgeraden zijn;

Dat voor het ogenblik weinig vervoermiddelen voor de bevolking toegankelijk zijn, en nog meer wanneer het de reis naar een land buiten de EU betreft;

Dat sommige vluchten onverwacht geannuleerd worden;

Dat er geen element aan verzoekster kan garanderen dat ze de mogelijkheid zal hebben, wegens de actuele sanitaire situatie, in Servië binnen te komen.

Men moet ook bovendien daaraan herinneren dat het eenvoudige feit buiten te komen, al een risico betekent voor het leven en de gezondheid van verzoeker wegens de alomtegenwoordigheid van de Coronapandemie.

Dat zij en haar pasgeborene kind op ieder ogenblik riskeren door het virus besmet te worden;

Dat dit een ernstig invloed kan hebben op hun gezondheidstoestand die al verzwakt is;

Dat daaruit voortvloeit dat in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, verzoekster en onder ander, haar kind, blootgesteld zouden worden aan onmenselijke en vernederende handelingen, dit in strijd met artikel 3 EVRM ;

Dat er met dit factor rekening gehouden moest worden;

Dat dit niet het geval was;

Overwegend dat uit deze elementen voortvloeit dat tegenpartij kennelijk niet alle elementen van de zaak in overweging genomen heeft om haar beslissing te nemen;

Dat zij zodoende het beginsel van behoorlijk bestuur, volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak, geschonden heeft;

Dat deze schending de adequatie van de motivatie van de bestreden beslissing aantast;

Dat bijgevolg, de verplichting van de administratieve autoriteit een aangepaste motivatie ter staving van iedere beslissing te leveren, ook miskend wordt. ;

Dat deze miskening ook artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft;

Dat deze schendingen een grief aan verzoekster veroorzaakt;

Dat er reden daartoe bestaat de bestreden beslissing te vernietigen;

Overwegend dat wat de beschikbaarheid betreft, de arts-adviseur zich alleen maar grondt op informatie die hij uit de niet-openbare gegevensbank MedCOI trekt.

Dat men wel moet vaststellen dat de art-adviseur de inhoud van de onderzoeken van MedCOI voor zijn rekening genomen heeft omdat het over de enige bron van documentatie gaat die gebruikt wordt om over de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te beslissen.

Dat deze manier te handelen al op zichzelf aanvechtbaar is;

Dat alle elementen die in het medisch advies liggen, verzoeker niet toelaten de reden en rechtselementen waarop de beslissing gegrond is te begrijpen, zodat men kan beschouwen dat deze niet op aangepaste wijze gemotiveerd is;

Dat ten slotte, de arts-adviseur heel algemene overwegingen maakt wat de werkelijke toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst van verzoeker betreft;

Dat zoals uw raad het onlangs herinnerd heeft : « Le Conseil relève également qu 'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 septembre

2006), ayant inséré l'article 9ter dans la loi du 15 décembre 1980, que le « traitement adéquat » mentionné dans cette disposition vise « un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour », et que l'examen de cette question doit se faire « au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur » (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire [sic], le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Doc. pari, Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35 ; voir également : Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur, des Affaires Générales et de la Fonction Publique par MM. Mohammed Boukourna et Dirk Claes, Exposé introductif du vice- premier ministre et ministre de l'Intérieur, M. Patrick Dewael, Doc. pari, Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p. 9).

Il en résulte que pour être « adéquats » au sens de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, les traitements existants dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement « appropriés » ci la pathologie concernée, mais également « suffisamment accessibles » à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande. » (RvV, Arrest nr. 237 429 van 25 juni 2020);

Dat in dit geval, de algemene overwegingen geen rekening houden met de individuele situatie van verzoekster en de toegankelijkheid van de bijzondere zorgen die voor verzoekster en haar kind nodig zijn. is absoluut niet bewezen;

Dat tegenpartij zich tevreden gesteld heeft door na te zien of er een uroloog en een kinderarts "toegankelijk" waren in het land van herkomst van verzoekster.

Dat tegenpartij alleen maar nagezien heeft of er artsen op het Servische grondgebied aanwezig waren;

Dat dit niet voldoende is om te kunnen besluiten dat ze beschikbaar voor verzoekster zijn;

Dat hun aanwezigheid op het nationaal gebied niet automatisch betekent dat ze in elke stad van het land beschikbaar zijn ;

Dat het luik beschikbaarheid van de zorgen alleen maar algemene informatie inhoudt, zonder band met de concrete situatie van verzoekster.

Dat er dus geen enkele relevante informatie bestaat betreffende de toegankelijkheid in concreto van de zorgen die volgens het medisch advies nodig zijn.

Dat deze beschikbaarheid nochtans bewezen moet worden, rekening houdend met de bijzondere situatie van ieder geval;

Dat dit heel duidelijk niet het geval was;

Overwegend dat uit wat voorafgaat voortvloeit dat het medisch advies informatie bezit die niet controleerbaar is door verzoekster, valse informatie en beschouwingen die niet medisch en niet geïndividualiseerd zijn;

Dat de beslissing die de aanvraag 9ter van verzoeker ontvankelijk maar niet gegrond verklaart niet als op aangepaste wijze gemotiveerd beschouwd mag worden;

Dat er dus grond is deze te vernietigen;

Overwegend dat bovendien tegenpartij de mogelijkheid voor verzoekster aanhaalt, een materiële hulp te krijgen van haar familie, die nog in Servië aanwezig is;

Dat nochtans verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitgelegd heeft dat zij uit haar land van herkomst op illegale wijze gevlucht is, wegens haar liefdesverhouding met de vader van haar kind ;

Dat sindsdien zij door haar familie, die noch haar verraad noch haar buitenechtelijke zwangerschap kan aannemen, verworpen is;

Dat bijgevolg, verzoekster over geen hulp in Servië beschikt;

Dat tegenpartij geen rekening gehouden heeft, met dit element, dat nochtans fundamenteel is voor de evaluatie van dit geval;

Dat het duidelijk voor verzoekster onmogelijk is er daar een woonplaats te vinden, noch de financiële hulp die noodzakelijk is voor de medische opvolging van haar kind te krijgen;

Dat in deze omstandigheden, men niet mag beschouwen dat de zorgen die vitaal zijn voor verzoekster en voor haar kind. beschikbaar en toegankelijk zijn in hun land van herkomst;

Overwegend dat uit al deze elementen voortvloeit, dat tegenpartij kennelijk niet alle elementen van de zaak in overweging genomen heeft;

Dat ze het beginsel van behoorlijk bestuur, volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak, geschonden heeft ;

Dat deze schending, de adequatie van de motivatie van de bestreden beslissing aantast;

Dat bijgevolg, de verplichting van de administratieve autoriteit, een aangepaste motivatie te geven ter staving van iedere beslissing ook miskend wordt;

Dat deze miskening ook artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling ook schendt;

Overwegend dat deze schendingen een grief aan verzoekster veroorzaakt;

Dat er reden is de betwiste beslissing te vernietigen;”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van genoemde bepaling ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard nu de medische elementen aangehaald voor verzoekster niet kunnen weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van verblijf (dit is Servië), waarbij wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 juni 2021 dat de basis vormt voor de bestreden beslissing en er een onlosmakelijk geheel mee vormt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing in samenlezing met het advies van de ambtenaar-geneesheer haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Het betoog van verzoekster heeft betrekking op de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds het geval is van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn

fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

In voorliggende zaak steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 juni 2021, dat luidt als volgt:

*“NAAM: S. K.(R.R.: 020120415960)
Mannelijk
nationaliteit: Servië
geboren te Namen op 04.12.2020
adres: Rue Victor Bemelmans(BU), 7 5004 NAME*

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16-02-2021.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift d.d. 12-01-2021 van Dr. Weynants, pediater met de volgende informatie:*
  - o Prenatale diagnose van dilatatie van de nierkelken. Abnormale trypsinogeen waarden op 03- 01-2021*
    - o Opvolging van de nierdilatatie, verdere investigatie in kader van mogelijke mucoviscidose*
    - o Nood aan verdere genetische investigatie, opvolging van de nierfunctie en de morfologie*
- *Echografie nieren 07-01-2021: uitzetten van de nierkelken rechts*
- *Consultatie pediatrie 11-01-2021 : prenatale diagnose van uitzetting van de nierkelken met normale ureter. Abnormale guthrie (hielprik)test, genetisch geen tekens van muco, normale ontwikkeling controle op dag 21 is aangewezen*
- *Resultaat trypsinogeen abnormaal*
- *Bevestiging van het nieuwe staal*

Het betreft hier een baby van heden 3 maanden (04-12-2020) afkomstig uit Servië waar prenataal een dilatatie van de nierkelken werd vastgesteld. Actueel is voor deze aandoening alleen opvolging aangewezen vermits er geen verdere urologische afwijkingen vastgesteld werden.

Bij de hielprik werd een verhoogd immuunreactief trypsinogeen vastgesteld dat mogelijks kan wijzen op mucoviscidose. De controle werd uitgevoerd maar van dit onderzoek is geen resultaat beschikbaar.

In kader van deze bevindingen werd extra informatie opgevraagd ten einde een correct advies te kunnen aan leveren.

Volgende vragen werden gesteld:

- Graag uitslagen van het onderzoek in kader van verhoogd trypsinogeen en mogelijke mucoviscidose Controle en evolutie van de nieren, functie en morfologie Therapeutische impact
- De volgende documenten worden aangeleverd:
  - Standaard medisch getuigschrift d.d. 18-05-2021 van Dr. Weynants, pediater, met de volgende informatie:
    - o Genormaliseerde Guthrie test
    - o Congenitale hydronefrose met nood aan intensieve opvolging
    - o Actueel geen therapie
  - Attest d.d. 17-05-2021 dat betrokkene tot de leeftijd van 1 jaar intensieve opvolging nodig heeft in het kader van de congenitale hydronefrose
- Echografie 05-03-2021 : normalisatie van de bevindingen
- Echografie 07-01-2021 : matige uitzetting van het nierbekken
- Echografie 07-12-2020: geen pathologische afwijkingen op te volgen Voorschrift voor onderzoek

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een jongetje van actueel 6 maanden betreft afkomstig uit Servië . Prenataal werd een uitzetting van de nierkelken vastgesteld. Hiervoor werd een intensieve opvolging doorgevoerd postnataal. Uit de aangeleverde echografie weerhouden we 1 positieve op de leeftijd van 1 maand. De laatste controle toonde geen afwijkingen. Verdere opvolging tot de leeftijd van 1 jaar is aangewezen. Postnataal was de hielprik positief, maar een tweede controle bleek normaal te zijn. Genetisch waren er ook geen argumenten voor mucoviscidose.

We besluiten dus dat er geen majeure pathologie te weerhouden is , maar dat tot de leeftijd van 1 jaar een echografie van de nieren aangewezen blijft.

Er is geen tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

- Aanvraag MedCOI van 10-04-2021 met het unieke referentienummer 12243
- Aanvraag MedCOI van 17-06-2020 met het unieke referentienummer 13692

Opvolging door een pediater:

(...)

De verdere opvolging met echografie samen met de medische begeleiding door eventueel een uroloog en pediater zijn beschikbaar in het thuisland.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van opvolging en zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland Servië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend

aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Als de patiënt niet kan geholpen worden op het primaire niveau, dat wil zeggen in 1 van de 158 gezondheidscentra, dan zal hij doorverwezen worden naar het tweede niveau, dat bestaat uit 77 ziekenhuizen verspreid over het hele land. Heeft de patiënt nood aan meer gespecialiseerde hulp, dan kan hij terecht in Clinical Centers van Belgrado, Nis, Novi Sad of Kragujevac. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit en die toegang geeft tot de publieke gezondheidszorg. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, gezien de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Onder sociaal kwetsbare personen verstaan we onder meer: kinderen jonger dan 18 jaar, personen ouder dan 65 jaar, mensen die aan bepaalde ziekten lijden zoals kanker, diabetes, psychische ziekten maar ook bijvoorbeeld de Roma- bevolking. Betrokkene is een jongetje van 6 maanden en valt dus onder deze groep kwetsbare personen. Sociale zekerheid valt onder het domein van het Ministerie van Sociaal Welzijn en Werk. Kantoren van Sociaal Welzijn zijn er in elke gemeente en geven onder meer steun aan invaliden of oudere personen die moeilijk voor zichzelf kunnen zorgen.

In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moeten betrokkenen zich in regel stellen met de ziekteverzekering.

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval - en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten zoals betrokkene - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen.

Medicijnen die op de "positieve lijst" voorkomen zijn gratis voor de patiënt, indien deze over een ziekteverzekering beschikt. De enige kost die door de patiënt gedragen wordt, is een participatiekost van RSD 50.

De moeder van betrokkene legt overigens geen attest van (volledige) arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer, voor. Er is ook geen indicatie dat zij niet terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt in het land van herkomst. In dien hoedanigheid kan de moeder van betrokkene dus zelf bijdragen tot de eventuele kosten die gepaard zouden gaan bij de noodzakelijk geachte behandeling.

Bovendien verblijven ook de grootouders en een oom van betrokkene nog in het land van herkomst. Dit veronderstelt toch de aanwezigheid van een familiaal, sociaal kader waarop betrokkene en zijn moeder kunnen terugvallen bij het bekomen van (tijdelijke) hulp en/of opvang.

In het verzoekschrift wordt aangehaald dat gezien de huidige Covid-19 pandemie betrokkene een risico loopt in het herkomstland en dit het gezondheidssysteem in het herkomstland zal ontwrichten. Zoals al blijkt uit het woord pandemie, geldt dit risico evenzeer in België, Europa en de rest van de wereld.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de opvolging bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Servië)."

Verzoekster stelt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de mogelijkheid tot reizen. Zo stipt ze aan dat er een verschil is tussen het ondernemen van een reis van de woonplaats naar het ziekenhuis en het ondernemen van een reis, alleen met haar kind, naar haar land van herkomst waar ze al jaren niet is geweest. Ze stipt verder aan dat Servië heel sterk door de Covid-19 pandemie getroffen is. Naast het feit dat dit de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt (er zijn weinig vervoermiddelen, vluchten worden geannuleerd, ...), volgens haar, is het ook veel ingewikkelder om te reizen. Ze benadrukt dat reizen sterk afgeraden wordt. Bovendien riskeert zij en haar pasgeboren baby besmet te raken door het virus.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, welke dateert van 16 februari 2021, stipte verzoekster aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet aangewezen is omwille van de gezondheid van haar kind, maar ook omdat reizen op dat moment nog afgeraden werd omwille van de Covid-pandemie. Daarnaast stipte ze aan dat haar kind als een risicopatiënt dient te worden beschouwd omwille van zijn verzwakte gezondheidstoestand. Vervolgens stelt ze dat de publieke ziekenhuizen in Servië niet de vereiste zorg kunnen verlenen aan haar kind.

In zijn advies van 14 juni 2021 heeft de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

"Er is geen tegenindicatie tot reizen.

(...)

In het verzoekschrift wordt aangehaald dat gezien de huidige Covid-19 pandemie betrokkene een risico loopt in het herkomstland en dit het gezondheidssysteem in het herkomstland zal ontwrichten. Zoals al blijkt uit het woord pandemie, geldt dit risico evenzeer in België, Europa en de rest van de wereld. "

Vooreerst stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer correct heeft vastgesteld dat uit de medische stukken geen tegenindicatie voor reizen wordt aangegeven. Daarnaast blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening gehouden met de argumenten aangevoerd door verzoekster.

Waar verzoekster lijkt aan te geven dat het voor haar als alleenstaande met een kind niet evident is om de reis naar haar land van herkomst te ondernemen, blijft zij bijzonder vaag. Zij stelt dat er geen evaluatie werd gemaakt van de medische risico's, doch dit is niet correct. Uit een eenvoudige lezing van het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat reizen net geen medisch risico met zich meebrengt. Buiten haar angst voor Covid, brengt zij geen concrete elementen aan die zouden kunnen aantonen dat het voor als alleenstaande met een baby niet mogelijk of moeilijk is om te reizen.

Waar verzoekster aanstipt dat Servië heel erg door de Covid-19 pandemie getroffen is, dient vastgesteld te worden dat zij zich beperkt tot een loutere assumptie. Zij brengt niet het minste begin van bewijs bij van haar bewering. Terecht stelt de ambtenaar-geneesheer dat er sprake is van een pandemie en dat België hier even zeer onder lijdt. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de kans om besmet te worden met het covid-19-virus in Servië hoger is dan in België.

Verder blijkt uit niets dat verzoekster of haar baby besmet zijn met het covid-19-virus. Verzoekster, noch haar baby lijden aan een ziekte ten gevolge van een besmetting met het covid-19-virus. De verwerende partij dient overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de ziektes waar de betrokken vreemdeling aan "lijdt". Er kan van de verwerende partij dan ook niet worden verwacht dat zij motiveert over elke mogelijke infectieziekte waarmee verzoekster of haar baby al dan niet zouden kunnen worden geconfronteerd bij een terugkeer naar Servië.

Waar verzoekster ook nog verwijst naar praktische moeilijkheden die zij zou kunnen ondervinden bij het reizen, beperkt zij zich opnieuw tot blote beweringen.

Het enkele feit dat er minder vluchten zijn en dat sommige vluchten geannuleerd worden toont evenmin aan dat het voor haar moeilijk zou zijn om terug te keren en dit los van de vaststelling dat verzoekster zich beperkt tot hypothetische beweringen.

De Raad merkt voorts op dat verzoekster niet aantoont dat de grenzen, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, gesloten waren voor internationaal verkeer. Het is de Raad ook niet bekend dat er toen (in- of uit-)reisbeperkingen golden. Waar zij stelt dat reizen afgeraden wordt, gaat zij er aan voorbij dat dit enkel betrekking heeft op niet essentiële reizen. Dit betekent echter niet dat het verboden is om te reizen. Bovendien valt de terugkeer van een Servisch staatsburger naar Servië niet onder de noemer niet essentiële reis. Wat er ook van zij, verzoekster toont niet concreet aan dat de terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk was wegens de heersende covid-19-pandemie.

Waar ze stelt dat het niet zeker is dat zij Servië binnen zal mogen beperkt ze zich opnieuw tot een blote bewering. Loutere niet gefundeerde beweringen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat op de website van de Federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken te lezen staat dat Servische staatsburgers het land zelfs zonder negatieve Covid –test mogen betreden.

Voorts wordt opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij wordt teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekster beperkt zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Zoals hiervoor reeds uiteengezet maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij of haar baby door het covid-19-virus besmet zijn of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. Zij laat tevens na aan te tonen dat één van hen een risicopatiënt zou zijn. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met het covid-19-virus, is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht aannemelijk.

Verder stelt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel gebaseerd heeft op informatie uit een niet-openbare gegevensbank Medcoi. Ze meent dat dit op zich reeds aanvechtbaar is.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, voor wat betreft de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst, gebruik heeft gemaakt van informatie uit de niet publieke Medcoi-databank. Evenwel heeft hij deze informatie ook opgenomen in zijn advies. De stukken werden immers gescand, zodat verzoekster precies kan nagaan wat er in deze informatie staat en zich hiertegen kan verweren. Zij laat echter na om zulks te doen.

Het enkele feit dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel op deze informatie heeft gebaseerd, toont echter niet aan dat deze informatie onjuist is. Het staat verzoekster vrij om andere informatie aan te brengen om aan te tonen dat wat er in de MedCOI gegevensbank staat niet correct is, doch dit laat zij na.

Het betoog van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts betwist verzoekster dat de zorgen werkelijk toegankelijk en beschikbaar zijn.

Vooreerst kan zij niet worden gevolgd in zoverre zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt heeft tot heel algemene overwegingen. Een eenvoudige lezing van dit advies toont aan dat het omstandig gemotiveerd werd en dat er wel degelijk rekening gehouden is met de specifieke situatie van verzoekster en haar kind.

Zo heeft de arts-adviseur een onderzoek heeft gevoerd naar de wijze waarop de gezondheidszorg in Servië georganiseerd is, waarbij o.a. wordt gewezen op het bestaan van een verplichte ziekteverzekering en het feit dat deze verzekering voor sociaal kwetsbaren gratis blijkt te zijn.

Specifiek met betrekking tot de situatie van verzoekster wordt vervolgens opgemerkt dat het minderjarige kind van verzoekster nauwelijks 6 maanden oud is en aldus valt onder de groep van kwetsbare personen, waarvan de staat de bijdragen voor de ziekteverzekering betaalt.

Bovendien wordt door de arts-adviseur ook opgemerkt dat er hoe dan ook een recht op dringende medische zorgen bestaat in Servië, dit voor het geval bij aankomst in Servië onmiddellijk medische bijstand vereist zou zijn (i.e. op het moment dat verzoekster de aansluiting bij de ziekteverzekering nog niet zou hebben kunnen regelen).

Verder wordt opgemerkt dat verzoekster zelf niet aantoont (volledig) arbeidsongeschikt te zijn, zodat zij moet geacht worden in te staan voor gebeurlijke kosten van de medische opvolging. Terwijl ook nog de ouders en andere meerderjarige verwanten van verzoekster in het land van herkomst verblijven, op wiens hulp de verzoekster geacht kan worden tijdelijk te kunnen terugvallen.

Tevens werd nog gewezen op de mogelijkheid om ondersteund te worden door de IOM bij een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst, zodat ook rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster geen steun zou kunnen krijgen van haar familieleden in het land van herkomst.

Voorts bekritiseert verzoekster het advies van de ambtenaar-geneesheer waar deze stelt dat er een kinderarts en een uroloog aanwezig is. Verzoekster stelt dat enkel werd nagegaan of die op het Servisch grondgebied aanwezig was, hetgeen natuurlijk niet betekent dat die in elke stad aanwezig is. Zij is van oordeel dat daarom niet zomaar kan gesteld worden dat de zorg beschikbaar en toegankelijk is.

Ten onrechte meent verzoekster dat de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische opvolging impliceert dat de dokters *"in elke stad van het land beschikbaar zijn"*. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat er dient vast te staan dat een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

Het volstaat dat wordt vastgesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekster redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar men een behandeling kan verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt waarom zij geen gebruik zou kunnen maken van de faciliteiten in Belgrado, in combinatie met de nodige medicatie en medische zorgen door artsen, specialisten die, volgens de MedCOI-informatie die zich in het administratief dossier bevindt, beschikbaar zijn in Belgrado. De ambtenaar-geneesheer stelde bovendien vast dat verzoekster kan reizen, hetgeen niet is weerlegd door verzoekster. Er wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat het voor verzoekster zeer moeilijk of onmogelijk is om zich naar Belgrado te begeven voor de medische zorgen en opvolging van haar kind of dat zij eventueel niet daar kunnen gaan wonen of zich vestigen indien dit vanuit medisch oogpunt vereist is.

Bovendien wijst de Raad erop dat in de disclaimer van de MedCOI-informatie gesteld wordt dat de geleverde informatie beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, dat echter dit document niet de pretentie heeft exhaustief te zijn. Uit het gegeven dat *in casu* wat betreft de nodige behandeling wordt verwezen naar artsen in Belgrado, kan dan ook niet afgeleid worden dat er geen andere mogelijkheden zijn. Het gegeven dat niet specifiek voor de regio van herkomst van verzoekster werd nagegaan of de vereiste medische zorgen aldaar voorhanden zijn, betekent nog niet dat deze medische zorgen aldaar niet voorhanden zijn, doch enkel dat dit niet afzonderlijk werd nagegaan. Verzoekster zelf brengt ook geen enkel stuk aan dat de medische zorgen en medicatie ook niet in haar regio van herkomst kunnen worden verkregen.

Tot slot wijst de Raad erop dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn in de beoordeling van het EHRM. (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden

(ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndongoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)

De kritiek van verzoekster kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Tot slot betwist verzoekster dat zij materiële hulp kan krijgen van haar familie die nog in Servië aanwezig is. Ze stelt dat ze in haar aanvraag heeft uitgelegd dat zij gevlucht is omwille van een liefdesverhouding met de vader van haar kind. Haar familie wil die zwangerschap niet aanvaarden en heeft haar verstoten. Ze stelt dan ook geen beroep te kunnen doen op de hulp van haar familie en stipt aan dat het voor haar onmogelijk is om een woonplaats te vinden en om financiële hulp te verkrijgen.

Ook al heeft verzoekster in haar aanvraag gesteld dat ze verstoten is door haar familie, stelt de Raad vast dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad hebben geoordeeld dat uit niets blijkt dat haar familie afkerig zou hebben gestaan ten aanzien van de zwangerschap. Los daarvan heeft de ambtenaar-geneesheer niet enkel gesteld dat verzoekster zou ondersteund kunnen worden door haar familieleden in het land van herkomst. Zo werd ook gewezen op de mogelijkheid om ondersteund te worden door IOM. Verzoekster betwist dit niet. Ze toont dan ook niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om een woonplaats te vinden of financiële hulp te verkrijgen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de materiële motiveringsplicht worden niet aangetoond.

Evenmin maakt verzoekster de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet uiteen wat volgt:

“• Wat het bevel het grondgebied te verlaten betreft:

Overwegend dat de beslissing tot verwijdering absoluut niet geïndividualiseerd is ;

Dat de motivatie gestereotypeerd is en geen referentie maakt tot de beslissing van weigering van verblijf;

Dat er niets gezegd wordt over de gezondheidstoestand van de moeder en van haar kind;

Dat verzoekster van mening is dat tegenpartij niet genoeg rekening gehouden heeft met haar persoonlijke situatie;

Dat zij over een privé leven in België beschikt, in de zin van artikel 8 van het EVRM wegens haar lang verblijf in België;

Dat inderdaad het EHRM heeft geoordeeld dat er geen schending was van artikel 8, wanneer de Staat aan een vreemdeling, de mogelijkheid bood toegang te hebben tot een werkelijke en toegankelijke procedure, die hem toeliet een beslissing van verlenging van zijn verblijf en van zijn situatie te krijgen, rekening houdend van zijn belang in verband met zijn privé leven (CEDH, Abuhmaid c. Ukraine, 12 januari 2017 req. N°31183/13) ;

Dat men dus a contrario, moet beschouwen, dat bij gebrek aan een werkelijke en toegankelijke procedure die aan verzoeker het mogelijk maakt een beslissing over zijn verblijfssituatie te krijgen, rekening houdend met zijn privé leven, de Staat artikel 8 van het EVRM schendt, alleen gelezen of gecombineerd met artikel 13 dat het recht tot een werkelijk beroep bekrachtigt;

Overwegend dat bovendien artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Dat deze bepaling kennelijk niet gerespecteerd werd. daar de verwijderingsmaatregel geen enkel element in verband met de persoonlijke situatie van verzoekster bevat;

Dat deze beschouwingen voldoende zijn om deze akte te vernietigen”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling houdt geen formele motiveringsplicht in. Er wordt enkel gesteld dat rekening dient te worden gehouden. Het volstaat aldus dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden, met het gezinsleven, met de gezondheidstoestand en met het hoger belang van het kind.

In de stukken van het administratief dossier is een synthesenota terug te vinden, waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vooraleer het bevel uit te vaardigen.

Bovendien kan verzoekster niet voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en die van haar kind. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd voorafgaan door een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. In deze beslissing wordt uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van haar kind. Verzoekster is hiervan op de hoogte aangezien ze deze beslissing samen met het bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevochten. Verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster zelf medische problemen heeft. Verzoekster brengt ter zake ook geen enkel concreet gegeven aan.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert verzoekster ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij meent dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu beperkt verzoekster zich tot de blote bewering dat zij over een privéleven in België beschikt. Het enige dat vaststaat is dat verzoekster een gezinscel vormt met haar kind, dat samen met haar gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij over een beschermenswaardig privéleven beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Hoe dan ook oordeelde het EHRM op 8 april 2008, in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte."

Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU